

saa er det, man kommer til de uhyre Bekostninger. Prisen for Anlægget af en saadan Havn ved Hirtshals er beregnet til 12—15 Mill. Kr. Det, som vil kunne opnaas ved at bygge en Mole til af samme Art og ved Siden af den, der allerede findes ved Hirtshals, er da kun det, at man faar gjort et Eksperiment i det Øjemed at faa konstateret, om Ingeniørernes Opfattelse af dette Spørgsmaal er rigtig eller ej. Jeg vil da derom sige det samme, som jeg har sagt i Folketinget, at hvis man for $\frac{1}{2}$ Mill. Kr., som en saadan Mole antagelig vil koste, kunde købe sig en fuldstændig sikker Erfaring, saaledes at yderligere Krav om uholdbare Havneanlæg paa Jyllands Vestkyst dermed faldt bort, vilde jeg være tilbøjelig til ikke at anse det for en urimelig høj Pris at betale. Jeg kunde endog tænke mig, at det efter Omstændighederne kunde vise sig at være nogenlunde billigt sluppen. Men det er ogsaa kun ud fra dette Synspunkt, at jeg vilde kunne anbefale at bygge denne Mole, og da jeg ikke tror, at der i Øjeblikket er stor Tilbøjelighed til at gøre et saadant Eksperiment, og da jeg er paa det rene med, at det at lægge yderligere $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. paa dette Lovforslag, vil belaste det saa stærkt, at det synes mig meget tvivlsomt, om der vil være Chance for at trække det igennem, kan jeg ikke andet end gentage her, hvad jeg har sagt i Folketinget, at jeg maa fraraade at føje noget saadant til. Men hvis dette høje Ting skulde være tilbøjeligt til at mene det modsatte, skulde en saadan Bevilling for saavidt ikke støde paa Modstand fra min Side.

Jeg kommer herved over til at henvende et Par Bemærkninger til Slutning til det ærede 1ste Medlem for 6te Kreds (Ahlefeldt-Laurvig), som særligt beskæftigede sig med den finansielle Side af Sagen. Hvad angaar den Nytte, som de forskellige Anlæg kunne ventes at gøre, saa det ærede Medlem med den højeste Grad af Skepsis paa det alt sammen. Han mente, at Læmolerne ere ganske unyttige, at de Høfdeanlæg, som foreslaas, egentlig kun have til Formaal at dække over de Fædæser, som tidligere ere begaaede, og endelig at Skagenshavnen heller ikke vilde være nogen Nytte til, og at det i alt Fald er i høj Grad tvivlsomt, om et saadant Anlæg er teknisk forsvarligt. Men alt dette skal jeg ikke opholde mig ved. Det ærede Medlem lagde imidlertid Hovedvægten paa det, at Finanserne ere daarligt stillede, og at vi have al mulig Grund til at spare.

Ja, det er at tale lige til en Finansministers Hjerte. Men naar det ærede Medlem mener, at jeg som Finansminister ikke er tilstrækkelig beskeden i mine Fordringer til Statskassen, saa tør jeg dog sige, at han gør mig for megen Ære ved at ville tillægge mig alle de Forslag om Udgifter, som fremkomme. Det er ikke Finansministeren, som kræver forøgede Udgifter. Finansministeren har den meget mindre behagelige Opgave at skulle skaffe Pengene dertil, hvorvidt Finansministeren er i Stand til at stoppe de Krav, som fra saa mange Sider fremkomme, det er det, som ofte viser sig særdeles vanskeligt. Naar det ærede Medlem mener, at som Forholdene ere for Tiden, maa vi unnlade saadanne Udgifter som dem, der her er Tale om, at vi maa vente, indtil det viser sig, hvorledes de ny Skattelove komme til at virke, og om vi kunne hjælpe os med de Indtægter, vi da faa, uden at presse Citronen yderligere, saa vil jeg dertil svare, at jeg anser det for fuldstændig umuligt at føre en saadan Statshusholdningspolitik. Vi kunne ikke standse Udviklingen, vi kunne ikke sætte os hen og sige, at vi ingen Penge have hverken til det ene eller til det andet. Det er uigenneførligt. Og særlig lader det sig ikke gøre, naar det drejer sig om Foranstaltninger, som gennem lang Tid have været krævede, og som stærke Grunde tale til Støtte for. Og ikke mindst maa det erindres, at Udgifter af den Art, som der her er Tale om, i Virkeligheden ikke ere dem, der tynde mest paa Statskassen. Det ærede 3die Medlem for 8de Kreds (Breinholt) har allerede rigtig bemærket, at Udgifter til offentlige Arbejder som disse ere dog kun Udgifter en Gang for alle. De 5 Mill. Kr., som der her er Tale om, er 5 Millioner, ganske vist, men de ere heller ikke mere. Det er ikke den Slags Udgifter, i alt Fald da, naar de holdes inden for rimelige Grænser, der ere de værste for Finanserne. Nej, det er de Udgifter, der vende tilbage aarlig, det er dem, der trykke. For at tage et Eksempel blandt de Love, der ligge for Rigsdagen i Øjeblikket — Forslaget om Tienens Afløsning medfører en aarlig Udgift for Statskassen af henvend $1\frac{3}{4}$ Million, svarende til en Kapital af op imod halvhundredre Millioner. Det er af den Slags Love, der vil føles. Ogsaa en saadan Udgift kan det efter Omstændighederne blive nødvendigt for Finanserne at paatage sig, fordi man ogsaa her maa tage fornødent Hensyn til Tidens Udvikling og den histo-